

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy importer (zgłaszający), który przy imporcie wnosi o zwolnienie z zapłaty VAT (import według procedury 42), ponieważ towary mają być dostarczone do innego państwa członkowskiego, może być odpowiedzialny za zapłatę VAT, jeżeli następnie okaże się, że warunki zwolnienia nie zostały spełnione, tak samo jak jest odpowiedzialny za zapłatę długu celnego?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej, czy odpowiedzialność importera (zgłaszającego) jest taka sama jak odpowiedzialność podatnika, który dokonuje wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów zwolnionych zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?
- 3) Czy w tym ostatnim przypadku element subiektywny importera (zgłaszającego) zmierzający do nadużycia systemu VAT należy oceniać inaczej niż w przypadku wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, o której mowa w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT? Czy ocena ta powinna być łagodniejsza ze względu na okoliczność, że zwolnienie z VAT w ramach procedury celnej 42 wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez organ celny, czy też powinna być bardziej rygorystyczna, ponieważ chodzi o transakcje związane z pierwszym wejściem towarów z państw trzecich na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 lipca 2017 r. w sprawie T-215/15, M. Y. Azarov/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 7 września 2017 r.

(Sprawa C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mykola Yanovych Azarov (przedstawiciele: adwokaci A. Egger i G. Lansky)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 lipca 2017 r. wydanego w sprawie T-215/15;
- 2) samodzielne ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie, a także obciążenie Rady kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem;
- 3) posiłkowo, w odniesieniu do żądania 2), przekazanie sprawy Sądowi, aby wydał orzeczenie zgodnie z oceną prawną dokonaną przez Trybunał, i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty na poparcie odwołania:

- (1) Niezgodnie z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej Sąd stwierdził, że Rada uzasadniła środki ograniczające, nie naruszając prawa. Rada nie uściśliła uzasadnienia w sposób wystarczająco szczegółowy i konkretny.
- (2) Sąd błędnie stwierdził, że Rada nie naruszyła praw podstawowych. Sąd przeprowadził nieprawidłową ocenę naruszenia prawa własności i prawa do wykonywania działalności gospodarczej. W szczególności Sąd błędnie orzekł, że środki są odpowiednie i proporcjonalne. Ponadto Sąd naruszył procedurę i uprawnienia proceduralne.

- (3) Sąd błędnie stwierdził, że Rada nie dopuściła się nadużycia władzy. Po pierwsze, Sąd nie przeprowadził żadnej konkretnej analizy dotyczącej wnoszącego odwołanie. Po drugie, Sąd przyjął błędne założenie, iż brak konkretnych dowodów nie jest istotny.
- (4) Sąd błędnie stwierdził, że Rada nie naruszyła zasady dobrej administracji. Po pierwsze, przedstawione przez Sąd rozważania dotyczące obowiązku bezstronności Rady są błędne. Po drugie, Sąd naruszył zakres obowiązku starannego ustalenia okoliczności faktycznych. W tym względzie należy także stwierdzić naruszenie uprawnień proceduralnych wnoszącego odwołanie.

Sąd błędnie stwierdził, że Rada nie popełniła żadnego „oczywistego błędu w ocenie”. Po pierwsze, Sąd naruszył obowiązek kontroli w odniesieniu do zaskarżonego aktu, nie przeprowadzając badania procedury prowadzącej do jego przyjęcia. Sąd błędnie stwierdził, że Rada może oprzeć się jedynie na piśmie Ukrainy. Sąd nie uwzględnił zatem ciążącego na Radzie obowiązku przeprowadzenia dodatkowych ustaleń. Ponadto Sąd naruszył zakres niedawnego orzecznictwa Trybunału dotyczącego środków ograniczających. Ponadto argumentacja Sądu jest w znacznej mierze wyłącznie polityczna i nie uwzględnia ona znaczenia praw podstawowych w państwie trzecim.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 62, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 62, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2017 r. w sprawie T-65/15,
Talanton AE/Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 września 2017 r. przez Talanton AE –
Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis
Epicheiriseon**

(Sprawa C-539/17 P)

(2017/C 374/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (przedstawiciel: adwokat K. Damis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 13 lipca 2017 r. w sprawie T-65/15, Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon/Komisja Europejska;
- uwzględnienie skargi spółki Talanton AE z dnia 6 lutego 2015 r.;
- oddalenie żądania wzajemnego Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Błędne zastosowanie zasady dobrej wiary w wykonywaniu umowy, o której mowa – Naruszenie przepisów dotyczących podwykonawstwa zawartych w mającym zastosowanie rozporządzeniu finansowym:
- Sąd dokonał błędnej analizy art. 1134 belgijskiego kodeksu cywilnego w odniesieniu do zastosowania zasady dobrej wiary w wykonywaniu umowy.
 - Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów dotyczących podwykonawstwa zawartych w art. 130 i nast. rozporządzenia (UE) nr 2342/2002 i w postanowieniach umownych I.II.2.4 i II.13.1 przewidzianych w umowie ramowej zawartej pod numerem FP7/2009/1.